

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	9
Natuurbescherming	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Bestuursrecht overig	12
Bibob	12
Spreidingswet	13
Veiligheidsonderzoek	17
Verhuur	17
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Medisch advies	19
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 628

CRvB, 28-05-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:722](#)

dagelijks bestuur van Orionis Walcheren.

Awb 1:3, 8:4 lid 3 aanhef en onder a

BESLUIT. BEVOEGDHEID. I.c. heeft de rechtbank onder meer overwogen dat de beslissing tot het wel of niet benoemen van een lid van de cliëntenraad een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Verder overweegt de rechtbank dat tegen besluiten waarbij iemand door een bestuursorgaan wordt benoemd, of juist niet wordt benoemd, geen bezwaar en beroep mogelijk is. Dat is bepaald in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb. Omdat niet is gebleken dat appellant een ambtenaar is als bedoeld in dat artikel, valt hij niet onder de uitzondering van die bepaling. Het bezwaar van appellant tegen de weigering om hem te benoemen tot lid van de Sociale Cliëntenraad Walcheren is daarom niet-ontvankelijk. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank en de aan dit oordeel ten grondslag gelegde overwegingen.

JnB 2026, 629

ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3358](#)

college van burgemeester en wethouders van Blaricum, appellant.

Awb 8:110 lid 1

HOGER BEROEP. INCIDENTEEL HOGERBEROEPSCHRIFT. Verlening omgevingsvergunning. I.c. heeft wederpartij bij brief te kennen gegeven dat hij incidenteel hoger beroep instelt tegen de uitspraak van de rechtbank. Deze brief kan echter niet worden aangemerkt als een incidenteel hogerberoepschrift. Voor het antwoord op de vraag of een stuk als incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt, is niet bepalend dat daarin uitdrukkelijk is gesteld dat incidenteel hoger beroep wordt ingesteld, maar is bepalend of het stuk gronden bevat die zijn gericht tegen de uitspraak van de rechtbank. [wederpartij] voert geen gronden aan die zich richten tegen de uitspraak van de rechtbank. Deze brief is dan ook geen incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb, maar moet worden aangemerkt als een schriftelijke uiteenzetting.

PROCESBELANG. Geoordeeld wordt dat er geen procesbelang meer bestaat. Daarbij is van belang dat de erven van [wederpartij] de woning hebben verkocht en dat wat de erven van [wederpartij] aanvoeren onvoldoende is om procesbelang aan te nemen. Dat zij willen dat de eerdere uitspraak en de kostenvergoeding ongewijzigd blijven en dat dit voor hen een principiële kwestie is, levert namelijk geen procesbelang op bij het beroep. Daarnaast hebben zij niet tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van het besluit schade hebben geleden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 630

MK ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3336](#)

burgemeester van Velsen.

Burgerlijk Wetboek 6:162

Opiumwet 13b

SCHADEVERGOEDING. CAUSAAL VERBAND. OPIUMWET 13b. Sluiting bedrijfspand voor zes maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank het verzoek om schadevergoeding van appellant ten onrechte heeft afgewezen wegens het ontbreken van causaal verband tussen het onrechtmatige besluit van 22-07-2024 en de door appellant gestelde schade. Omdat de hervatting van de sluiting van het pand met ingang van 26-07-2024 onrechtmatig was en appellant, als gevolg daarvan, tot het moment dat de burgemeester op 19-09-2024 reageerde op het verzoek van appellant van 26-07-2024, de overdracht van het pand niet in gang kon zetten, had de rechtbank de burgemeester moeten veroordelen tot vergoeding van de schade die appellant in de periode van 26-07-2024 tot en met 19-09-2024 heeft geleden. Niet in geschil is dat deze schade gelijk is aan € 103,77 per dag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 631

MK ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3369](#)

burgemeester van Rotterdam.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. TIJDSVERLOOP. Sluiting woning voor drie maanden. Verwijzing naar ABRS, 16-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2922](#). I.c. moest de burgemeester bij het besluit op bezwaar beoordelen of sluiting van de woning op grond van artikel 13b van de Opiumwet - welke sluiting nog niet had plaatsgevonden - redelijkerwijs nog kon bijdragen aan het bereiken van de doelen die met een dergelijke sluiting worden gediend. Als het antwoord op die vraag door het tijdsverloop negatief is, dan is het middel van sluiting niet (meer) geschikt en kan de burgemeester geen gebruik maken van de bevoegdheid tot handhaving. Uit het feit dat in het besluit op bezwaar is besloten af te zien van feitelijke sluiting, maakt de Afdeling op dat de burgemeester deze beoordeling heeft gemaakt en leidt de Afdeling - anders dan de rechtbank - af dat de uitkomst hiervan was dat het middel van sluiting niet langer geschikt was. De Afdeling is van oordeel dat deze beslissing stand houdt. Het besluit op bezwaar heeft niet tot gevolg dat ten tijde van het primaire besluit sluiting evenmin een geschikt middel was. De burgemeester heeft daarom geen aanleiding hoeven vinden dit besluit te herroepen. Dat de burgemeester zelf vindt dat het afzien van sluiting een feitelijke handeling is, doet aan het voorgaande niet af.

JnB 2026, 632

MK ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3336](#)

burgemeester van Velsen.

Burgerlijk Wetboek 6:162

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. SCHADEVERGOEDING. CAUSAAL VERBAND. Sluiting bedrijfspand voor zes maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank het verzoek om schadevergoeding van appellant ten onrechte heeft afgewezen wegens het ontbreken van causaal verband tussen het onrechtmatige besluit van 22-07-2024 en de door appellant gestelde schade. Omdat de hervatting van de sluiting van het pand met ingang van 26-07-2024 onrechtmatig was en appellant, als gevolg daarvan, tot het moment dat de burgemeester op 19-09-2024 reageerde op het verzoek van appellant van 26-07-2024, de overdracht van het pand niet in gang kon zetten, had de rechtbank de burgemeester moeten veroordelen tot vergoeding van de schade die appellant in de periode van 26-07-2024 tot en met 19-09-2024 heeft geleden. Niet in geschil is dat deze schade gelijk is aan € 103,77 per dag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 633

Tussenuitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-06-2026,

[ECLI:NL:RBZWB:2026:4860](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Moerdijk, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 1.1 bijlage I, 3.21 lid 1 onder a, 8.0a lid 1

Omgevingsplan gemeente Moerdijk (omgevingsplan) 22.63, 22.280, 22.281

Beleidsregels Nota Parkeernormen

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BINENPLANSE OMGEVINGSPLANACTIVITEIT.

Verlenen omgevingsvergunning voor vestigen kinderopvang op eerste verdieping. Het bestreden besluit kent verschillende gebreken. Gelegenheid voor herstel gebreken. ETFAL.

De wetgever heeft bedoeld voor de invulling van het begrip etfal de onder het oude recht geldende norm van een goede ruimtelijke ordening te continueren. Dit betekent dat het college bij zijn besluitvorming ook milieugevolgen en ruimtelijke aspecten moest betrekken.

GELUID. In dit geval is de omgevingsvergunning verleend na de inwerkingtreding van de Omgevingswet. Daarom uit worden gegaan van de normen in het omgevingsplan en niet van de Handreiking Activiteiten en Milieuzonering 2024 van de VNG (die is gebaseerd op het vervallen Activiteitenbesluit milieubeheer). Het college had aan het derde lid van artikel 22.63 van het omgevingsplan moeten toetsen. Ter zitting is vastgesteld dat het gebouw waar de kinderopvang gevestigd is direct verbonden is met de woning van verzoeker in de vorm van een twee-onder-een-kap-constructie. Aangezien een gebouw met een woonfunctie is aan te merken als een geluidsgevoelig gebouw, is de woning van verzoeker naar het oordeel van de

voorzieningenrechter een in- dan wel aanpandig geluidsgevoelig gebouw. Hiervoor gelden dus de normen van artikel 22.63, derde lid, van het omgevingsplan. **PARKEERDRUK.**

JnB 2026, 634

Rechtbank Gelderland, 29-05-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:4254](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tiel, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 lid aanhef en onder a

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.48d, 3.48f

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen omgevingsvergunning voor aanleg speelplek. VERVUILDE GROND. Het college heeft alleen een omgevingsvergunning verleend voor het in strijd met het tijdelijk deel van het omgevingsplan gebruiken van gronden met de bestemming ‘Verkeer-Rail’ als speelplaats. Geen strijd met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. In de beslissing op bezwaar is het voorschrift aan de omgevingsvergunning verbonden dat het gebruiken van de gronden niet plaats mag vinden, dan nadat een schonegrondverklaring is afgegeven. Deze verklaring is ook als zodanig afgegeven. Voor zover eiser stelt dat deze verklaring niet afdoende is en daarmee de speelplaats in strijd met het vergunningvoorschrift in gebruik is genomen, is dat een kwestie van handhaving. VEILIGHEID. Het college heeft in redelijkheid kunnen besluiten dat het gebruik van de gronden met de bestemming ‘Verkeer-Rail’ als speelplek niet in strijd is met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties vanwege de veiligheid ter plekke. Er is een ruime afstand tussen het speelveld en het spoor gelegen en er is ook een hekwerk tussen het speelveld en het spoor gesitueerd. Met de enkele stelling dat kinderen over dit hekwerk zouden kunnen klimmen en op het spoor zouden kunnen komen heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat dit zodanige onveilige situaties kan opleveren dat het gebruik van de gronden als speelplek op voorhand in strijd is met een evenwichtige toedeling aan functies.

JnB 2026, 635

Tussenuitspraak Oost-Brabant, 29-05-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3630](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.37, 8.0b

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. WATERHUISSHOUDKUNDIGE ASPECTEN. Verlenen omgevingsvergunning voor bouw drie seniorenwoningen. Bij het bepalen of sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties, moet het college ook kijken naar de waterhuishoudkundige aspecten van de te vergunnen activiteit. Dat valt niet alleen binnen de algemene toets van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties, maar daartoe is het college ook verplicht op grond van de instructieregel van artikel 5.37 van het Bkl. Aan deze instructieregel moet het college bij het vergunnen van een buitenplanse omgevingsplanactiviteit op grond van artikel 8.0b van het Bkl ook toetsen. In artikel 5.37 van het Bkl staat dat in een omgevingsplan rekening moet worden gehouden met de gevolgen voor het beheer van watersystemen. Het college heeft beoordelingsruimte bij het wegen van de waterbelangen in de beoordeling van de evenwichtigheid van de toedeling van functies aan locaties. Daarbij geldt in het algemeen dat een ontwikkeling niet hoeft te

voorzien in een oplossing voor eventuele bestaande wateroverlast. Wel moet het college zich ervan verzekeren dat het plan niet leidt tot een onaanvaardbare toename van wateroverlast ter plaatse van de naburige percelen. Als daarvoor vereist is dat er waterafvoervoorzieningen worden gerealiseerd, dan moeten deze voldoende zijn verzekerd in de vergunningverlening. Verwijzing naar vaste jurisprudentie ABRS. I.c. is het college in zijn besluitvorming onvoldoende ingegaan op de vrees van eiser voor wateroverlast. Gelegenheid voor herstel gebreken.

JnB 2026, 636

Rechtbank Oost-Brabant, 29-05-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3625](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vught.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0b lid 2 aanhef en onder a

Omgevingsverordening Noord-Brabant (Omgevingsverordening)

Bestemmingsplan 'Buitengebied Vught 2022' (bestemmingsplan)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OVERGANGSRECHT. Afwijzing

omgevingsvergunning voor bouw prefab recreatiewoning op bestaande fundering. I.c. is geen sprake van een gedeeltelijke vernieuwing. Eiser kan geen beroep doen op het overgangsrecht van het bestemmingsplan. BOPA. INSTRUCTIEREGEL. Het college kan geen toepassing geven aan zijn bevoegdheid om op grond van artikel 8.0a van het Bkl om een buitenplanse omgevingsplanactiviteit te vergunnen, als dat in strijd zou zijn met een instructieregel. Dat staat in artikel 8.0b, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bkl. Het college heeft in dit geval geen afwegingsruimte. Op grond van artikel 5.30, eerste lid, aanhef en onder c, van de Omgevingsverordening staat een omgevingsplan dat van toepassing is op het Natuur Netwerk Brabant alleen *bestaande* bebouwing en bestaande gebruiksactiviteiten toe zolang het Natuur Netwerk Brabant niet is gerealiseerd. De aanvraag heeft geen betrekking op 'bestaande bebouwing' zoals bedoeld in de Omgevingsverordening. Dat betekent dat het college niet bevoegd was om de aangevraagde buitenplanse omgevingsplanactiviteit te vergunnen, aangezien dat in strijd zou zijn met de instructieregel.

EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Geen aanleiding om de Omgevingsverordening op grond van het evenredigheidsbeginsel buiten toepassing te laten.

JnB 2026, 637

Rechtbank Limburg, 29-05-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:5306](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Kerkrade.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

Omgevingsplan gemeente Kerkrade (omgevingsplan) 22.60, 22.63, 22.281

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BINNENPLANSE

OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. ETFAL. GELUID. HANGJEUGD. FINANCIËLE

UITVOERBAARHEID. Verlenen omgevingsvergunning voor bouw kunstwerk. I.c. heeft het

college de omgevingsvergunning mogen verlenen. De vraag of het kunstwerk financieel

haalbaar is, kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Deze omstandigheid

valt buiten het toetsingskader van de voorliggende vergunning. Voor de beoordeling van de

aanvraag is bepalend of de activiteit in strijd is met de regels die het omgevingsplan stelt

voor vergunningverlening. In het omgevingsplan zijn geen regels opgenomen over de financiële uitvoerbaarheid van het kunstwerk. Evenmin is deze beroepsgrond gericht tegen de beoordeling of sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locatie, nu financiële onuitvoerbaarheid er in dit geval hooguit toe zou kunnen leiden dat het kunstwerk niet opgericht zou worden, wat niet maakt dat geen sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locatie.

JnB 2026, 638

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 26-05-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:13200](#)

de raad van de gemeente [plaats], de raad.

Omgevingswet (Ow) 9.1 lid 1

OMGEVINGSWET. VOORKEURSRECHT. VOVO. SPOEDEISEND BELANG. Vestiging voorkeursrecht op onroerende zaak. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen wegens het ontbreken van spoedeisend belang. De omstandigheid dat er een beperking is op het eigendomsrecht is onvoldoende om dat spoedeisend belang aan te nemen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat deze omstandigheid ook de beoogde werking van het bestreden besluit is. Ook anderszins valt niet in te zien dat de uitkomst van de beroepsprocedure niet kan worden afgewacht. Verzoekster heeft niet concreet gemaakt dat de vestiging van het voorkeursrecht leidt tot financiële schade. Geen aanleiding om te oordelen dat het bestreden besluit evident onrechtmatig is.

JnB 2026, 639

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-05-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3621](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Omgevingswet

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.11, 2.13

OMGEVINGSWET. MBA. SPECIFIEKE ZORGPLICHT. Lasten onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat ten tijde van het dwangsombesluit sprake was van een evidente schending van de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Directe handhaving op de specifieke zorgplicht is mogelijk bij evidente overtredingen. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskienbaar in strijd is met de zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als de betrokkene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht.

Besluit waarbij drie lasten onder dwangsom zijn opgelegd voor een afvalstoffenbedrijf. [...]

Is sprake van een overtreding van de specifieke zorgplicht?

3. Volgens eiseres is het college niet bevoegd handhavend op te treden wegens schending van de in artikel 2.11 van het Bal neergelegde zorgplicht. [...]

3.3. De rechtbank stelt voorop dat eiseres beschikt over een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Handhaving van de zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal komt in dat geval alleen in beeld als de omgevingsvergunning geen specifieke voorschriften bevat voor een bepaald milieuaspect, bij ongebruikelijke activiteiten, in bijzondere omstandigheden, of als de (doel- en middel)voorschriften ontoereikend zijn om de nadelige gevolgen in voldoende mate te voorkomen. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet deze aanvullende werking van de specifieke zorgplicht naar het oordeel van de rechtbank beperkt worden opgevat als voor een bepaald milieuaspect

specifieke (doel- of middel)voorschriften zijn gesteld en een vergunninghouder de activiteiten op de gebruikelijke wijze uitoefent. Een overtreding op grond van de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 Bal kan naar het oordeel van de rechtbank alleen aan de orde zijn als hetzelfde resultaat niet kan worden bereikt met een voorschrift dat al aan de omgevingsvergunning is verbonden.

3.4. Als overtreding van de specifieke zorgplicht aan de orde is, moet voor de vergunninghouder redelijkerwijs zijn te voorzien wat de overtreding in een concreet geval inhoudt.³ Als er voldoende tijd is, kan dat door de vergunninghouder te laten weten wat van hem wordt verwacht, in overleg te treden over ongedaanmaking van de overtreding, een maatwerkvoorschrift (in het vooruitzicht) te stellen of een (ontwerp voor) wijziging van de voorschriften van de omgevingsvergunning kenbaar te maken. De nadelige gevolgen van een overtreding van de specifieke zorgplicht kunnen in een concrete situatie echter meebrengen dat daar niet op kan worden gewacht. Dan is de vraag aan de orde of directe handhaving op grond van overtreding van de specifieke zorgplicht mogelijk is.

3.5. Directe handhaving op de specifieke zorgplicht is naar het oordeel van de rechtbank mogelijk bij evidente overtredingen. De activiteit moet evident in strijd zijn met de zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal.⁴ Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als de betrokkene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht. De rechtbank wijst ter onderbouwing op de wetsgeschiedenis van de Omgevingswet en het Bal.⁵

3.6. Het college heeft lasten onder dwangsom opgelegd omdat broei en brand was ontstaan in het shredderresidu. Dat veroorzaakte volgens het college dusdanig nadelige gevolgen voor het milieu, dat het shredderresidu zo snel mogelijk moest worden verwijderd. Gelet op de aanvullende werking van de zorgplicht bespreekt de rechtbank eerst of het college de lasten had kunnen baseren op de overtreding van één of meer vergunningvoorschriften. [...]

3.10. Naar het oordeel van de rechtbank was ten tijde van het dwangsombesluit van 2 april 2025 sprake van een evidente schending van de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Hierbij neemt de rechtbank het volgende in aanmerking. [...]

Hiermee staat naar het oordeel van de rechtbank vast dat de opslag van het aanwezige shredderresidu nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving heeft opgeleverd en een groot risico blijft opleveren voor de fysieke leefomgeving. In de gegeven omstandigheden was evident dat de partijen shredderresidu die aanwezig waren in november 2024 zo spoedig mogelijk hadden moeten worden afgevoerd. Dat was ten tijde van het dwangsombesluit op 2 april 2025 nog niet gerealiseerd. Het college heeft dan ook tot de conclusie mogen komen dat eiseres evident in strijd heeft gehandeld met de specifieke zorgplicht in artikel 2.11 van het Bal. Dat betekent dat het college bevoegd was een last onder dwangsom op te leggen.

De beroepsgrond slaagt niet. [...]

JnB 2026, 640

Rechtbank Noord-Holland, 20-04-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:4940](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Koggenland.

Omgevingswet 2.4

Invoeringswet Omgevingswet

Erfgoedwet 3.16

Erfgoedverordening Koggenland 2012 3

OMGEVINGSWET. ERFGOEDWET. TOETSINGSKADER. Afwijzing verzoek aanwijzing panden als gemeentelijk monument. I.c. heeft het college ten onrechte geen inhoudelijke beoordeling verricht op grondslag van de Erfgoedverordening Koggenland 2012. Uiterlijk op 1 januari 2032 moet de gemeenteraad hebben geregeld dat een regeling over de aanwijzing tot gemeentelijke monumenten niet meer in een gemeentelijke erfgoedverordening is opgenomen. Niet is gebleken dat een dergelijke regeling in het omgevingsplan is opgenomen. Hieruit moet worden geconcludeerd dat tot 1 januari 2032 gemeentelijke monumenten nog kunnen worden aangewezen op grond van een erfgoedverordening. De raad van de gemeente Koggenland heeft de Erfgoedverordening vastgesteld met daarin de mogelijkheid, al dan niet expliciet, tot het doen van een aanvraag tot aanwijzing van een gemeentelijk monument. Weliswaar heeft het college beleidsruimte om te bepalen of een onroerende zaak als beschermd gemeentelijk monument moet worden aangewezen, maar het college heeft die ruimte niet bij de vraag of hij toepassing geeft aan de Erfgoedverordening. Het college weigert in dit geval feitelijk uitvoering te geven aan de Erfgoedverordening. Het bestreden besluit berust niet op een zorgvuldige voorbereiding en een deugdelijke motivering ontbreekt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 641

MK ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3331](#)

college van gedeputeerde staten van Limburg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.3 aanhef en onder a

WABO-milieu. Lasten onder bestuursdwang. I.c. had het college op grond van de voorschriften 10.18 en 10.19 een bevoegdheid tot handhavend optreden tegen het binnen de inrichtingen accepteren en opslaan van PMD-afval met Euralcode 15 01 06. In die vergunningvoorschriften heeft het college namelijk de maximaal toegestane geurconcentraties als gevolg van het in werking zijn van de inrichtingen bepaald. Maar het college heeft niet beoordeeld of de geurconcentraties uit deze voorschriften worden overschreden als gevolg van de opslag van het PMD-afval. De enkele omstandigheid dat toezichthouders met hun neus hebben waargenomen dat het PMD-afval binnen de inrichtingen geuremitterend zou zijn, is daarvoor onvoldoende. Aan deze voorschriften kon het college dus niet zonder nader onderzoek een bevoegdheid ontleen om handhavend op te treden tegen de acceptatie en opslag van afvalstoffen als hier bedoeld.

Overige jurisprudentie Wabo(-milieu):

- MK Rechtbank Gelderland, 27-05-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:4138](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 642

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3855](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder e, 22.21

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PAS-MELDERS. Afwijzing handhavingsverzoek varkenshouderij wegens het in werking zijn zonder natuurvergunning. I.c. wordt voor de tweede keer geoordeeld dat het college de afwijzing onvoldoende heeft onderbouwd. De individuele belangen van de derde-partij zijn niet in kaart gebracht. Daarnaast is in het bestreden besluit geen aandacht besteed aan de staat van instandhouding van de nabijgelegen Natura 2000-gebieden. De waardering van dit belang vergt meer dan een abstracte berekening van de tijdswinst die kan worden geboekt met handhavend optreden. Verwijzing naar r.o. 9.3 ABRs, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2051](#). Bovendien is het bestreden besluit gebaseerd op de veronderstelling dat medio 2025 sprake zal zijn van een concreet zicht op legalisatie. Eisers hebben dit terecht in twijfel getrokken want dat concreet zicht op legalisatie was er niet medio 2025. Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch oordeelde hetzelfde in r.o. 3.2.3.8 van het arrest van 17-02-2026, [ECLI:NL:GHSHE:2026:364](#). De rechtbank geeft de terugkoppeling aan de wetgever dat het de hoogste tijd is om gevolg te geven aan artikel 22.21 van de Omgevingswet en zorg te dragen voor een betekenisvol programma met kans van slagen. De rechtbank roept partijen op om met elkaar in overleg te gaan over een oplossing in deze zaak.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOBR:2026:3854](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Overleg kan bijdragen aan een oplossing voor PAS-melders") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 643

MK CRvB, 02-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:740](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 onder j, 45 lid 7

ZIEKTEWET. GEEN BENADELINGSHANDELING EX-WERKNEMER. Evenals de kantonrechter is de Raad van oordeel dat de gedragingen van ex-werknemer weliswaar verwijtbaar waren, maar niet zodanig ernstig dat deze – mede gelet op het langdurige dienstverband van ex-werknemer bij appellante – een einde van het dienstverband voorzienbaar deden zijn.

5.4. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat geen sprake is van een benadelingshandeling. Ex-werknemer is in de corona-periode op 15 maart 2021 verkouden op zijn werk verschenen en is, ondanks aandringen van collega's, niet naar huis gegaan. Pas op 16 maart 2021 heeft ex-werknemer zich ziekgemeld en de volgende dag heeft hij zich (positief) laten testen op het coronavirus. Appellante heeft naar aanleiding van deze gedragingen op 29 maart 2021 aan ex-werknemer een vaststellingsovereenkomst aangeboden om het dienstverband te beëindigen. Ex-werknemer heeft geweigerd deze te ondertekenen. Appellante heeft daarop een verzoek bij de kantonrechter ingediend om de arbeidsovereenkomst te ontbinden. De kantonrechter heeft in zijn beschikking van 6 augustus 2021 geoordeeld dat het handelen van ex-werknemer, bestaande uit het met verkoudheidsklachten op het werk verschijnen en niet naar huis willen gaan, weliswaar verwijtbaar is, maar niet dusdanig ernstig dat van appellante in redelijkheid niet gevergd kon worden dat zij de arbeidsovereenkomst zou laten voortduren. Dit geldt volgens de kantonrechter ook als deze handelwijze in samenhang wordt bezien met een vermeende overtreding van het verzuimprotocol omdat de ex-werknemer zich volgens appellante niet op de juiste wijze zou hebben ziekgemeld. Dat ex-werknemer diverse kwaliteitskritische handelingen niet heeft verricht, zoals door appellante gesteld, is door ex-werknemer gemotiveerd bestreden en heeft de kantonrechter onvoldoende onderbouwd geacht. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst vervolgens ontbonden vanwege een verstoorde arbeidsverhouding. Volgens de kantonrechter heeft ex-werknemer door zijn gedragingen op 15 maart 2021 het vertrouwen van appellante en zijn collega's beschaamd. De ex-werknemer heeft deze vertrouwensbreuk in de ontbindingsprocedure vervolgens nog groter gemaakt door geen berouw te tonen, te blijven volhouden in het eigen gelijk en de verklaringen van zijn collega's en leidinggevenden over het gebeuren op 15 maart 2021 als ongeloofwaardig te bestempelen en daarmee zijn collega's in feite van liegen te beschuldigen. Onder deze omstandigheden heeft de kantonrechter een terugkeer van ex-werknemer naar appellante en zijn collega's onmogelijk geacht.

5.5. Evenals de kantonrechter is de Raad van oordeel dat de gedragingen van ex-werknemer op 15 maart 2021 weliswaar verwijtbaar waren, maar niet zodanig ernstig dat deze – mede gelet op het langdurige dienstverband van ex-werknemer bij appellante – een einde van het dienstverband voorzienbaar deden zijn. Dit wordt niet anders door de gespreksverslagen uit de periode 2002-2012 die door appellante in hoger beroep zijn overgelegd. Dat het verweer van ex-werknemer tijdens de procedure bij de kantonrechter de arbeidsverhouding nog verder heeft verstoord waardoor die volgens de kantonrechter onherstelbaar is beschadigd, maakt dit niet anders. Op grond van artikel 45, zevende lid, van de ZW was ex-werknemer immers gehouden zich inhoudelijk te verweren tegen het ontbindingsverzoek van appellante. Ex-werknemer heeft zich aan die verplichting gehouden door de verklaringen van zijn collega's te weerspreken. Anders dan appellante meent, gaat de verplichting

van artikel 45, zevende lid, van de ZW daarbij niet zover dat van exwerknemer kon worden gevergd dat hij hoger beroep instelde tegen de beschikking van de kantonrechter.

JnB 2026, 644

MK CRvB, 02-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:729](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) 6 lid 1

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong)

Besluit aanwijzing verzekerden AAW zonder inkomen (Besluit) 2 lid 2

WAJONG. AAW. De weigering om terug te komen van het besluit van 1 april 1986 blijft in stand; betrokkene kan geen aanspraak kan maken op een Wajong-uitkering.

5.5. Niet in geschil is dat betrokkene na mei 1982 feitelijk niet meer heeft gestudeerd. Dat betrokkene in het studiejaar 1982/1983 nog stond ingeschreven aan de universiteit, is onvoldoende om aangemerkt te kunnen worden als student in de zin van de AAW en het Besluit. Betrokkene voldeed daarmee immers niet aan de eis dat zijn voor werkzaamheden beschikbare tijd grotendeels (te weten: ten minste 20 uren per week)[...] in beslag werd genomen door studie. Het Uuw heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat betrokkene in het jaar voorafgaand aan zijn eerste arbeidsongeschiktheidsdag niet als studerend kan worden aangemerkt en er daarom geen aanleiding bestaat om terug te komen van het besluit van 1 april 1986, waarin een AAW-uitkering op die grondslag werd geweigerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Bibob

JnB 2026, 645

ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3346](#)

burgemeester van Rotterdam, appellante.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Beleidslijn toepassing Wet Bibob Rotterdam 2015 (Beleidslijn)

BIBOB. BELEIDSLIJN. BIBOB-ONDERZOEK. POLITIE-ADVIES.

BUITENBEHANDELINGSTELLING. Buitenbehandelingstelling aanvraag om exploitatie-, Alcoholwet- en aanwezigheidsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester op grond van het advies van de politie een Bibob-onderzoek kon uitvoeren, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Beleidslijn. De burgemeester heeft toepassing gegeven aan haar eigen beleid door op grond van het advies van de politie een Bibob-onderzoek uit te voeren. De burgemeester heeft de vergunningaanvragen buiten behandeling mogen stellen.

[...] 8. Uit de toelichting op artikel 2.1 van de Beleidslijn volgt dat niet iedere aanvraag om een exploitatievergunning voor een horeca-inrichting wordt getoetst op basis van de Wet Bibob. Uit artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Beleidslijn volgt verder dat de burgemeester uitvoering zal

geven aan een Bibob-onderzoek als er informatie is van een van de partners uit het Regionaal Informatie en Expertise Centrum (RIEC). Hieronder valt de politie. Hoewel in het advies van de politie staat vermeld dat er geen aanleiding bestaat negatief te adviseren over de beheerders en de leidinggevenden van Sax, heeft de politie wel geadviseerd onderzoek te doen naar het overnamebedrag van de horeca-inrichting en de geldstromen van Sax. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester op grond van deze informatie een Bibob-onderzoek kon uitvoeren, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Beleidslijn. Dat onderzoek richtte zich niet op de persoon van de eigenaren en leidinggevenden van de horeca-inrichting maar op het overnamebedrag van de horeca-inrichting en de geldstromen van Sax. De burgemeester heeft toegelicht dat de horecasector een kwetsbare branche is, waarvoor het middel van het Bibob-onderzoek de afgelopen jaren het meest is ingezet. De burgemeester heeft toepassing gegeven aan haar eigen beleid door op grond van het advies van de politie een Bibob-onderzoek uit te voeren. De informatie van de politie was weliswaar summier maar het advies was duidelijk en voldoende concreet om een dergelijk onderzoek uit te voeren. Er zijn de Afdeling verder geen bijzondere omstandigheden bekend, bedoeld in artikel 4:84 van de Awb, waardoor het handelen van de burgemeester overeenkomstig de beleidsregel onevenredig voor Sax zou uitvallen.

[...] 11. De burgemeester heeft naar aanleiding van een ingevuld Bibob-formulier vijfmaal aan Sax aanvullende vragen gesteld en verzocht om gegevens te overleggen over de financieringsbehoefte, de wijze van financiering en de bron en herkomst van het (eigen of vreemd) vermogen. Sax heeft steeds gereageerd en bescheiden overgelegd maar deze riepen telkens nieuwe vragen op. De burgemeester heeft daarop geconcludeerd dat Sax onvoldoende informatie heeft verschaft om een beslissing te kunnen nemen. Zo heeft Sax de financieringsbehoefte onvoldoende inzichtelijk gemaakt en geen volledige openingsbalans overgelegd. De herkomst van het eigen vermogen is onvoldoende aangetoond en de schulden van de gefailleerde San Invest B.V., bestuurder van Sax, zijn onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Op de overgelegde rekeningafschriften zijn bedragen zwart gelakt. De burgemeester heeft bij het besluit van 13 september 2023 daarom de vergunningaanvragen buiten behandeling mogen stellen. Sax heeft, door in beroep slechts te verwijzen naar de overgelegde gegevens, geen argumenten aangevoerd waarom dat besluit onjuist zou zijn. [...]

[...] 12. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Het beroep is ongegrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Spreidingswet

JnB 2026, 646

MK Rechtbank Den Haag, 02-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15471](#)

minister van Asiel en Migratie.

Wet gemeentelijke taak mogelijk maken asielopvangvoorzieningen (Spreidingswet)

SPREIDINGSWET. BEVOEGDHEID. Verdeelbesluit opvangplaatsen asielzoekers gemeenten Zuid-Holland. I.c. wordt geoordeeld dat het verdeelbesluit en het bestreden besluit bevoegd zijn genomen.

VERDEELBESLUIT. De minister heeft een aanzienlijke beoordelingsruimte bij het nemen van het verdeelbesluit. Het wordt niet onredelijk gevonden dat het beleid naast de genoemde omstandigheden geen ruimte laat voor het meewegen van andere aspecten die in de

verschillende gemeenten aan de orde zijn. De minister mocht het aantal opvangplaatsen voor Den Haag vaststellen op 2.260, waarvan 1.940 reguliere opvangplaatsen en 320 amv-opvangplaatsen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit in strijd met een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur tot stand is gekomen.

Besluit waarbij de minister heeft bepaald hoeveel opvangplaatsen voor asielzoekers de gemeenten in de provincie Zuid-Holland moeten realiseren. Met het bestreden besluit van 8 december 2025 heeft de minister beslist op de bezwaren van een aantal gemeenten, waaronder de gemeente Den Haag. [...]

10. Het college [Red.: college van burgemeester en wethouders van Den Haag] heeft in de eerste plaats aangevoerd dat het verdeelbesluit onbevoegd is genomen. Het besluit had genomen moeten worden door de minister van Justitie en Veiligheid. [...]

11. Het college voert daarnaast aan dat de minister zich ten onrechte geen rekenschap heeft gegeven van het feit dat opvangplaatsen van bijzondere aard, zoals amv-opvangplaatsen, extra inspanningen en lasten met zich brengen. [...]

Wat is het oordeel van de rechtbank?

Zijn het verdeelbesluit en de beslissing op bezwaar bevoegd genomen?

14. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit is ondertekend door [naam 3], zonder vermelding van haar hoedanigheid. Zij heeft na de val van het [kabinet] ook taken behorende bij de positie van minister van Asiel en Migratie op zich genomen. De rechtbank gaat er daarom van uit dat het bestreden besluit is genomen in het kader van die hoedanigheid.

15. In artikel 2 van het Besluit instelling Ministerie van Asiel en Migratie staat dat de minister van Asiel en Migratie wordt belast met de behartiging van de aangelegenheden op het terrein van asiel en migratie voor zover deze voor 2 juli 2024 waren opgedragen aan de minister van Justitie en Veiligheid. De Spreidingswet is een aangelegenheid op het terrein van asiel en migratie. Dat het instellingsbesluit een besluit van lagere orde is dan de Spreidingswet maakt niet dat er sprake is van strijd met enige staatsrechtelijke regel. Artikel 44 van de Grondwet bepaalt dat bij koninklijk besluit ministers kunnen worden benoemd die niet belast zijn met de leiding van een ministerie. Deze bepaling ziet op de interne verdeling van taken tussen bewindslieden en biedt de grondslag om te bepalen wie van hen voor de vervulling van welke taken verantwoordelijk is. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State³ heeft overwogen, zou de grondwettelijke bevoegdheid van de Kroon om ministeries in te stellen en taken tussen ministeries te verdelen en her te verdelen zinledig zijn, als deze niet ook betrekking heeft op het overbrengen zonder tussenkomst van de formele wetgever van bevoegdheden van een ministerie naar een ander of nieuw ingesteld ministerie. Uit deze uitspraak volgt ook dat het gevestigde staatsrechtelijke praktijk is dat een bevestiging bij wet niet nodig is voor een rechtmatige bevoegdheidsuitoefening door een bij koninklijk besluit daartoe aangewezen bewindspersoon.

16. Verder valt niet in te zien waarom minister [naam 3], die de onderwerpen COA en opvangbeleid heeft overgenomen, als demissionair minister niet bevoegd zou zijn geweest om besluiten op grond van de Spreidingswet te nemen.

17. De rechtbank is daarom van oordeel dat het verdeelbesluit en het bestreden besluit bevoegd zijn genomen.

Wat staat er in het beleid en is het beleid redelijk?

18. De minister heeft een aanzienlijke beoordelingsruimte bij het nemen van het verdeelbesluit. In de Beleidsregels is neergelegd dat de minister, wanneer in het verslag geen volledige en uitvoerbare

verdeling van de provinciale opvangopgave is opgenomen, zich bij het nemen van het verdeelbesluit laat leiden door:

- a. het streven naar een zo evenwichtig mogelijke verdeling over het grondgebied van Nederland, waarbij hij zoveel mogelijk rekening houdt met de SES-WOA-score op gemeenteniveau;
- b. de duur en omvang van eerder geboden asielopvang en de aanwezigheid van bijzondere opvangmodaliteiten binnen de gemeenten;
- c. de haalbaarheid en uitvoerbaarheid van het verdeelbesluit.

19. Het beleid laat echter geen ruimte voor het meewegen van al de door het college genoemde specifieke omstandigheden per gemeente. Anders dan het college stelt, zien de in het beleid genoemde haalbaarheid en uitvoerbaarheid niet op de vraag of de gemeenten het aantal toegewezen opvangplaatsen kunnen realiseren. De minister stelt terecht dat de haalbaarheid en uitvoerbaarheid van het verdeelbesluit zien op de gevolgen hiervan voor de uitvoeringsorganisaties in de migratieketen en voor het asiel-, vertrek- en opvangproces. Beoogd is dat de minister bij de vaststelling van het verdeelbesluit in aanmerking kan nemen of de bij de uitvoering betrokken partijen nog problemen zien bij de vastgestelde verdeling.

20. De rechtbank vindt het niet onredelijk dat het beleid naast de genoemde omstandigheden geen ruimte laat voor het meewegen van andere aspecten die in de verschillende gemeenten aan de orde zijn. Het systeem is zo ingericht dat de gemeenten in de eerste plaats onderling zelf tot een verdeling kunnen komen. De minister stelt dat hij zich vervolgens zal inspannen om de op gemeentelijk niveau gemaakte keuzes te faciliteren. Als er toch opvangplaatsen moeten worden verdeeld, worden, zoals hiervoor is weergegeven, de nog niet gerealiseerde opvangplaatsen die in het provinciale verslag als kansrijk worden aangemerkt meegenomen in de berekening. Daarnaast houdt de minister rekening met de SES-WOA-score van een gemeente, dus zowel het inwonersaantal als de sociaaleconomische status van de gemeente, en wordt gekeken naar wat een gemeente eerder aan opvang heeft geboden en welke bijzondere opvangmodaliteiten een gemeente heeft. Hiermee kan naar het oordeel van de rechtbank tot een evenwichtige verdeling worden gekomen.

21. Bij een wet zoals hier aan de orde, die een wettelijke taakstelling geeft aan de gemeenten, past het niet om van tevoren ook nog rekening te houden met alle mogelijke factoren die in een gemeente van invloed zijn op de mogelijkheid om die taakstelling uit te voeren. Dit zou ook niet werkbaar zijn. In elke gemeente gelden immers weer andere omstandigheden. Zo heeft een gemeente als Den Haag bijvoorbeeld te maken met een grote bevolkingsdichtheid en grootstedelijke problematiek, waardoor het lastig kan zijn om geschikte huisvesting voor amv-ers te realiseren, maar, zo heeft de minister gesteld, is er in krimpgebieden een gebrek aan voorzieningen en internationaal onderwijs en in landelijke gebieden een probleem met leerlingenvervoer en bereikbaarheid. Zoals de minister heeft gesteld zou het onmogelijk zijn om de genoemde individuele omstandigheden van alle betrokken gemeenten te inventariseren en objectief te wegen, in samenhang met de omstandigheden bij andere gemeenten in dezelfde provincie, om vervolgens deugdelijk te motiveren waarom de ene gemeentelijke uitdaging zwaarder weegt dan de andere gemeentelijke uitdaging. Daar komt bij dat de verschillende omstandigheden ook nog eens aan verandering onderhevig zijn. Dat maakt dat er bij het vaststellen van de verdeling slechts beperkt kan worden ingegaan op wat er in een specifieke gemeente aan de orde is. Zoals de minister heeft gesteld kan met alle voor een gemeente specifieke omstandigheden wel rekening worden gehouden bij het interbestuurlijk toezicht, mocht in de toekomst blijken dat een gemeente moeite heeft om de opdracht uit te voeren. Mocht de minister in redelijkheid het aantal opvangplaatsen voor Den Haag vaststellen zoals hij heeft gedaan?

22. Niet in geschil is dat het aantal opvangplaatsen dat Den Haag moet realiseren is berekend in overeenstemming met de Spreidingswet, het Besluit gemeentelijke taak mogelijk maken asielopvangvoorzieningen en het beleid. Deze berekening heeft ertoe geleid dat de gemeente Den Haag minder opvangplaatsen moet realiseren dan dat de gemeente op grond van de indicatieve verdeling zou moeten realiseren, namelijk ongeveer 90%. Wel moet de gemeente Den Haag naar verhouding meer amv-plaatsen realiseren (107 meer ten opzichte van de indicatieve verdeling). Volgens het college is dit problematisch, omdat voor de amv-ers ook onderwijsvoorzieningen beschikbaar moeten zijn. Het college heeft op de zitting nog toegelicht dat Den Haag de meest dichtbevolkte en dichtbebouwde stad in Nederland is, dat de gemeente geen toegang heeft tot veel van het vastgoed en dat het daardoor lastig is om voldoende amv-locaties te vinden, die kleinschalig moeten zijn.

23. Dat de gemeente Den Haag relatief veel amv-opvangplaatsen moet realiseren is een gevolg van het feit dat de gemeente in het overleg met de andere gemeenten van de provincie onvoldoende opvangplaatsen heeft voorgesteld om aan haar indicatieve verdeling te voldoen en met de andere gemeenten geen afspraken heeft gemaakt om ervoor te zorgen dat aan de gezamenlijke indicatieve verdeling zou worden voldaan. Er was een relatief grote restopgave amv-opvangplaatsen waardoor de gemeenten waarover de restopgave is verdeeld meer amv-opvangplaatsen moeten realiseren dan in de oorspronkelijke indicatieve verdeling werd voorzien. De minister stelt terecht dat de Spreidingswet geen zwaarder gewicht toekent aan deze opvangplaatsen en dat hij dat op grond van de Spreidingswet ook niet verplicht is om dat te doen. De gemeente Den Haag krijgt daarnaast ook meer geld voor amv-opvangplaatsen.

24. Het college heeft niet aangetoond dat er sprake is van zulke bijzondere omstandigheden dat de minister, in afwijking van zijn beleid, toch had moeten meewegen welke specifieke problemen Den Haag ondervindt met het realiseren van de amv-opvangplaatsen. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat er tegenover het relatief hoge aantal amv-plaatsen veel minder reguliere opvangplaatsen en minder opvangplaatsen in totaal staan. Ter zitting is in dit verband naar voren gekomen dat ongeveer 12,5% van de reguliere opvangplaatsen een kind betreft dat – net als de amv-ers – naar het voortgezet onderwijs gaat, zodat het grotere aantal amv-opvangplaatsen weliswaar een grotere druk legt op de onderwijsvoorzieningen, maar dat dit verschil niet zo groot is als gesteld door het college omdat ook met een toename van het aantal reguliere opvangplaatsen de druk op die voorzieningen toeneemt. Verder is, zoals de minister heeft gesteld, Den Haag niet de enige stad met grootstedelijke problematiek en een regiofunctie. Voor zover het college van tevoren niet volledig heeft overzien welke gevolgen de uitkomst van het provinciaal overleg zou hebben, overweegt de rechtbank dat het college ook nadat dit duidelijk was geworden nog afspraken had kunnen maken met andere gemeenten en dat het ook nu nog mogelijk is om te onderhandelen met andere gemeenten. Een gebrek aan onderwijsvoorzieningen en geschikte locaties kan door de minister worden meegenomen bij het interbestuurlijke toezicht.

25. Gelet op het voorgaande mocht de minister het aantal opvangplaatsen voor Den Haag vaststellen op 2.260, waarvan 1.940 reguliere opvangplaatsen en 320 amv-opvangplaatsen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit in strijd met een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur tot stand is gekomen.

26. Het beroep is ongegrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Veiligheidsonderzoek

JnB 2026, 647

MK ABRS, 10-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3328](#)

minister van Defensie.

Wet veiligheidsonderzoeken (Wvo) 7, 9, 10

Beleidsregel veiligheidsonderzoeken 2021 (Beleidsregel 2021)

Beleidsregel veiligheidsonderzoeken (Beleidsregel 2018)

Leidraad persoonlijke gedragen en omstandigheden (Leidraad)

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. VERKLARING VAN GEEN BEZWAAR. ONGEWENSTE BEÏNVLOEDING. VERTROUWENSFUNCTIE. EVENREDIGHEID. Intrekking verklaring van geen bezwaar vanwege het risico op ongewenste beïnvloeding. Einduitspraak na tussenuitspraak van 21-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2147](#). I.c. wordt geoordeeld dat de Beleidsregel 2018 en de Leidraad als één samenhangend beoordelingskader moeten worden gezien. In het nieuwe besluit heeft de minister zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat er onvoldoende waarborgen waren zoals bedoeld in artikel 10 van de Wvo. De minister mocht daarom besluiten om de VGB B in te trekken. Hoewel de intrekking grote gevolgen heeft voor appellant nu hij de door hem geambieerde werkzaamheden niet meer kan uitoefenen, terwijl hij een goede staat van dienst bij Defensie heeft opgebouwd, heeft de minister zich op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheid niet opweegt tegen het belang van de nationale veiligheid dat met dit besluit is gediend. Daarbij wordt van belang geacht dat appellant een groot deel van zijn kennis en ervaring kan blijven inzetten, weliswaar in aangepaste vorm en niet in een functie waarvoor een VGB B is vereist. De Afdeling begrijpt dat de intrekking van de VGB B een grote tegenslag is voor appellant en ook ingrijpend is voor zijn privéleven en zijn gezin, maar dit hoefde gelet op het voorgaande voor de minister geen aanleiding te zijn om af te zien van de intrekking van de VGB B.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:3326](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:3329](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Verhuur

JnB 2026, 648

MK Rechtbank Den Haag, 28-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:14025](#)

burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

Dienstenrichtlijn

Wet goed verhuurderschap (Wgv) 2, 5, 7, 8

Verhuurverordening Leiden 2024 (verhuurverordening) 2, 3

WGV. VERHUURVERGUNNING. EXCEPTIEVE TOETS. Verlenen verhuurvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de verhuurverordening van de gemeente Leiden niet in strijd met de Dienstenrichtlijn. Verweerder heeft toereikend onderbouwd dat sprake is van een verslechterde leefbaarheid binnen de [wijk 1] en dat “slecht verhuurderschap” daaraan bijdraagt. Verweerder mocht hierin een dwingende reden van algemeen belang zien.

Verweerder heeft voldoende onderbouwd waarom een lichter middel niet effectief is. In wat eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanknopingspunten om aan te nemen dat de maatregel niet doeltreffend is. Evenmin is de verhuurverordening in strijd met artikel 5, tweede lid, van de Wgv. De vergunningsplicht is een noodzakelijk en geschikt middel. Nu vast staat dat de vergunningplicht een geschikt en noodzakelijk middel is en eiseres verder niet heeft onderbouwd waarom sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde inbreuk acht de rechtbank de beperkte inbreuk op het eigendomsrecht gerechtvaardigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 649

MK ABRS, 04-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3132](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank is eraan voorbijgegaan dat de minister niet in onderlinge samenhang heeft beoordeeld of appellant wegens zijn werkzaamheden voor het Amerikaanse leger, die de Taliban volgens voormelde landeninformatie problematisch vinden, in combinatie met de omstandigheden dat de Taliban inmiddels aan de macht zijn en appellant kan opvallen door zijn terugkeer uit het Westen, een reëel risico loopt op ernstige schade. De minister heeft het besluit in strijd met artikel 3:46 van de Awb dan ook ondeugdelijk gemotiveerd.

4. Appellant betoogt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij wegens de werkzaamheden die hij in Bagram voor het Amerikaanse leger heeft verricht, bij zijn terugkeer naar Afghanistan doelwit van de Taliban kan zijn. De minister heeft die werkzaamheden geloofwaardig gevonden. De minister heeft ongeloofwaardig gevonden dat appellant in de periode dat hij deze werkzaamheden verrichtte, is benaderd om hem over te halen om het voor de Taliban mogelijk te maken om het militaire terrein van de Amerikanen te betreden, en voorts dat enkele maanden hierna de broer van appellant in zijn plaats is vermoord. Verder heeft de minister van belang geacht dat appellant in januari 2019 vanuit Iran naar Afghanistan is teruggekeerd en er ruim zes maanden heeft verbleven, voordat hij opnieuw uit Afghanistan is vertrokken. Het vorenstaande zegt echter niets over de problemen die appellant nu met de Taliban vreest te krijgen wegens zijn werkzaamheden voor het Amerikaanse leger. Inmiddels is de situatie in Afghanistan immers veranderd, omdat de Taliban de macht in het hele land hebben overgenomen. Appellant heeft gewezen op informatie uit het Algemene Ambtsbericht Afghanistan van 30 juni 2023. Daarin staat in paragraaf 3.1.4.1 dat personen die gewerkt hebben met of geassocieerd werden met westerse troepen tijdens de verslagperiode, van april 2022 tot en met mei 2023, het slachtoffer van wraakacties zijn geworden. Volgens een bron waren personen die gewerkt hebben voor de Amerikaanse troepen, kwetsbaarder dan degenen die voor de troepen van andere mogendheden hebben gewerkt. De rechtbank is eraan voorbijgegaan dat de minister niet in onderlinge samenhang heeft beoordeeld of appellant wegens zijn werkzaamheden voor het Amerikaanse leger, die de Taliban volgens voormelde landeninformatie problematisch vinden, in combinatie met de

omstandigheden dat de Taliban inmiddels aan de macht zijn en appellant kan opvallen door zijn terugkeer uit het Westen, een reëel risico loopt op ernstige schade. De minister heeft het besluit in strijd met artikel 3:46 van de Awb dan ook ondeugdelijk gemotiveerd.

JnB 2026, 650

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 11-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15745](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vluchtelingenverdrag 1F b

Vw 2000 30b lid 1 j

ASIEL. Afwijzing asielaanvraag als kennelijk ongegrond. De Noorse immigratiedienst heeft artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vv aan eiser tegengeworpen. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen, omdat de minister voordat hij het besluit nam op eisers asielaanvraag geen eigen onderzoek heeft gedaan naar de toepassing op eiser van artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vv, maar zonder meer het oordeel van de Noorse autoriteiten hierover heeft overgenomen. Het is niet zorgvuldig dat de minister eiser niet afzonderlijk heeft gehoord over 1F. Uit de besluitvorming is niet gebleken dat de minister een individuele, volledige en actuele beoordeling van eisers asielaanvraag heeft verricht, zoals bedoeld in het arrest QY van 18 juni 2024. Dat de minister dat niet heeft gedaan, is onzorgvuldig. Het bestreden besluit van de minister is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Het beroep is gegrond verklaard. De minister is opgedragen een nieuw besluit op de asielaanvraag te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB 2026, 651

MK ABRS, 09-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3253](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 3.118b lid 2, 3.109 lid 5

ASIEL. Medisch advies bij opvolgende aanvraag. De ingebrachte medische informatie (PTSS) en het gedrag en de uitlatingen van appellant tijdens het gehoor had aanleiding moeten geven om een nader medisch advies in te winnen bij Medifirst.

2.1. Ingevolge artikel 3.118b, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 3.109, vijfde lid, van het Vb 2000, blijft bij een opvolgende aanvraag medisch onderzoek in beginsel achterwege. Als informatie over de vreemdeling of het gedrag of uitlatingen van de vreemdeling voorafgaand of tijdens het gehoor daar aanleiding toe geven, moet de minister ingevolge artikel 3.108b van het Vb 2000 alsnog een medisch advies opvragen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1584](#), onder 3.2.

2.2. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat er voor de minister geen aanleiding bestond om een nader medisch advies in te winnen bij Medifirst. De gehoormedewerker heeft aan het begin van het gehoor verklaard dat zij de ontvangen medische informatie heeft gelezen en dat zij op de hoogte is van de medische situatie van [appellant]. Appellant betoogt echter terecht dat de ingebrachte medische informatie en het gedrag en de uitlatingen van [appellant] tijdens het gehoor aanleiding had moeten geven om een nader medisch advies te vragen. In het medisch journaal van

[appellant] zijn tientallen episodes van ernstig PTSS vermeld en in de brief van Kleur GGZ van 21 maart 2025 is vermeld dat bij [appellant] de diagnose PTSS is vastgesteld. Tijdens het gehoor heeft de gehoormedewerker een paar keer geconstateerd dat [appellant] voor zich uit staarde, afwezig was en niet hoorde wat zij vroeg. En op de vraag hoe het met hem ging reageerde hij emotioneel. Appellant verklaarde dat hij in de war raakte, zich slecht kan concentreren en het lastig vindt om zijn hoofd erbij te houden. Gelet op de medische informatie en het geconstateerde gedrag, had de gehoormedewerker aanleiding moeten zien het gehoor af te breken en Medifirst moeten inschakelen. Dat er wel een Medifirst advies van 24 november 2021 was uit de eerdere asielprocedure, maakt dat niet anders, omdat er voorafgaand aan het gehoor opvolgende aanvraag recente medische informatie beschikbaar was en er tijdens het gehoor, gelet op het gedrag, duidelijke aanwijzingen waren dat het niet goed ging met [appellant]. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Dat [appellant] aan het begin van het gehoor verklaard heeft dat hij in staat was om te worden gehoord is gelet op de genoemde feiten en omstandigheden onvoldoende reden om van het inschakelen van Medifirst af te zien. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister het besluit van 6 oktober 2025 niet zorgvuldig heeft voorbereid (artikel 3:2 van de Awb).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 652

MK ABRS, 05-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3190](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. De Afdeling bevestigt dat de minister de juiste en relevante vragen heeft gesteld om te beoordelen of artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 als wettelijke grondslag voor de maatregel van bewaring kan worden gebruikt. De minister heeft niet onzorgvuldig gehandeld door meerdere bewaringsmaatregelen aan het dossier toe te voegen. De werkwijze van de minister, waarbij de maatregel van bewaring door een andere ambtenaar is opgelegd dan degene die betrokkene voorafgaand aan de inbewaringstelling heeft gehoord, is niet onzorgvuldig.

1. De minister klaagt in zijn eerste grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat de vragen die de minister tijdens het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling aan betrokkene heeft gesteld, niet zijn gericht op de voorwaarden voor inbewaringstelling op grond van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Van belang is dat het proces-verbaal van het gehoor er blijk van geeft dat de minister onderkent dat betrokkene een asielaanvraag heeft ingediend. De minister heeft in het proces-verbaal aangekruist dat betrokkene in bewaring zal worden gesteld op grond van artikel 59b van de Vw 2000 en heeft tijdens het gehoor aan betrokkene gevraagd waarom hij een opvolgende asielaanvraag wil indienen. Verder is van belang dat de minister tijdens het gehoor vragen heeft gesteld aan betrokkene over zijn identiteit en heeft gevraagd of hij in het bezit is van reisdocumenten. Deze vragen zijn van belang voor de vraag of betrokkene op grond van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring kan worden gesteld. Vervolgens heeft de minister vragen gesteld over het eerder door hem genomen terugkeerbesluit en de bereidheid van betrokkene om mee te werken aan zijn terugkeer. Deze vragen zijn van belang voor de vraag of er een risico bestaat dat betrokkene zich aan het toezicht zal onttrekken. Deze vragen

zijn daarom ook relevant voor de vraag of de minister artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 als wettelijke grondslag voor de maatregel van bewaring mag gebruiken. De Afdeling verwijst hiervoor naar haar uitspraak van 13 maart 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1429](#), onder 2.1.

1.1. De eerste grief slaagt.

2. In zijn tweede grief klaagt de minister allereerst terecht over het oordeel van de rechtbank dat hij onzorgvuldig heeft gehandeld door meerdere bewaringsmaatregelen in het dossier toe te voegen. De minister heeft namelijk al in zijn brief aan de rechtbank van 2 februari 2026 toegelicht welke maatregel van bewaring de correcte maatregel is, dat hij maar één maatregel heeft uitgereikt aan betrokkene en dat hij die versie naar de gemachtigde van betrokkene heeft gestuurd. Tijdens de zitting bij de rechtbank heeft de minister dit nog een keer toegelicht. De minister heeft hiermee de verwarring over de meerdere bewaringsmaatregelen weggenomen.

2.1. Verder klaagt de minister in zijn tweede grief terecht over het oordeel van de rechtbank dat zijn werkwijze onzorgvuldig is omdat de maatregel van bewaring door een andere ambtenaar is opgelegd dan de ambtenaar die betrokkene voorafgaand aan de inbewaringstelling heeft gehoord. De minister voert terecht aan dat hij de verklaringen zoals vastgelegd in het proces-verbaal van het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling, kenbaar en op zorgvuldige wijze in de maatregel van bewaring heeft betrokken. Zoals de rechtbank ook heeft overwogen, bestaat er voor de minister geen Unierechtelijke of nationaalrechtelijke verplichting om het horen en beslissen door dezelfde ambtenaar te laten geschieden. In paragraaf A5/6.4 van de Vc 2000 staat dat het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling moet worden afgenomen door de ambtenaar bedoeld in artikel 5.3 van het VV 2000. Daarvan is in dit geval sprake geweest. De omstandigheid dat het gehoor door een andere ambtenaar is afgenomen, maakt de voorbereiding van de maatregel niet onzorgvuldig.

2.2. De tweede grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)